

Crítica literària

Recomanacions literàries

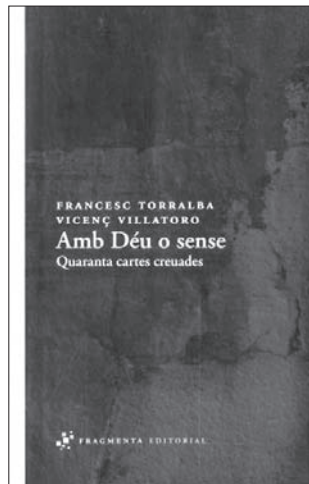
ELOGI DE LA PREGÀRIA
(I DE LES CARTES)

Té una presència menuda, però literàriament, no: els seus prop de 80 llibres s'escampen per tot Brasil i altres països del món. Ara també per Espanya. Ediciones Obelisco distribueix l'obra del brasiler Lauro Trevisan, un autor polifacètic que reivindica el poder miraculós —i sense límits— de l'oració.

De l'oració entesa com un acte de convicció profunda en allò que desitgem veure acomplert. Home polifacètic, Trevisan (ahora escriptor i conferenciant), ha conjuminat la teologia i el futbol entre d'altres facetes ben diferents. La seva veu és pausada, docta. S'esmerça a posar-se sempre al lloc de l'interlocutor per tal de fer-ne entenedors els missatges.

Lauro Trevisan és autor, entre d'altres, d'*El poder infinito de la oración*. La seva prosa és reiterativa. És un autor conscient que aprenem per repetició. Les seves afirmacions són com el continu d'ones del mar. Un batec constant que impregna el dic fins que s'esquerda i s'obre a la seva visió de les coses.

Ras i curt, l'autor afirma que «creure és crear». Que allò que la ment visualitza, la realitat ens ho porta. Que els poders de la ment són fastuosos. Que

la pregària ben feta té efectes miraculosos, puix que activa les energies més poderoses de la ment: la força omnimoda del pensament.

CARTES SOBRE LA FE

L'intercanvi epistolar ha estat un gènere clàssic que han practicat poetes, filòsofs i científics. Darrerament s'hi han apuntat dos pensadors de casa nostra: el fruit és *Amb Déu o sense. Quaranta cartes creuades*, de Francesc Torralba i Vicenç Villatoro, publicat per Fragmenta Editorial.

És un llibre suggestiu. Un diàleg entre «un agnòstic amic de les religions» (sic, Villatoro) i «un cristià escèptic; un cristià que cerca» (sic, Torralba). Una manera desacomplexada de parlar del dia a dia de les creences, dels valors i del misteri a l'entorn de la religió. De posar nous territoris en comú. De mantenir un diàleg que crea addicció. Del desig de saber més del que pensa l'altre. D'atjar la reflexió entre dos grans reflexionadors de mena i autors prolífics. El resultat: un llibre sucós.

DIÀLEG ORIENT-OCCIDENT

Està de moda parlar del diàleg entre filosofies i religions: com les unes poden aprendre de les altres, si la voluntat és generosa i es fuig del dogma.

Explorar les conviccions de l'altre pot ser una activitat espiritualment fèrtil. Són exploracions que ha dut a terme, per exemple, Jacques Scheuer. Les seves reflexions al voltant d'Orient i Occident estan recollides al llibre *Un cristiano en la senda de Buda*, publicat per Editorial Herder. El llibre és una aproximació al missatge budista a càrrec d'un jesuïta belga, professor d'Història de les Religions Asiàtiques i expert en el diàleg interreligiós.

AFORISMES PER FER-NOS MILLORS

El psicòleg i escriptor Antoni Bolinches publica a Cossetània Edicions *Tu i jo som sis*, el seu darrer llibre de reflexió, ben farcit d'aforismes, i en què reivindica el desig de ser nosaltres millors... com a manera de ser millors en la relació amb el proïsme.

Bolinches, humanista de mena i psicòleg de referència sobre la parella, és un gran encunyador de màximes. Segons el seu darrer còmput, supera ja la xifra de 20.000 aforismes de collita pròpia. Gran fertilitat intel·lectual la seva!

Miquel Àngel Violan
Periodista i escriptor

Crítica cinematogràfica

Interrogats per tanta bondat

LA DELICADEZA

DIRECTORS: David Foenkinos, Stéphane Foenkinos.
INTÈRPRETS: Audrey Tautou, François Damiens, Bruno Todeschini, Mélanie Bernier.
MÚSICA: Emilie Simon.
Comèdia romàntica.
108 minuts.
França, 2011.

De tant en tant, arriba a les pantalles una pel·lícula senzilla, aparentment sense pretensions que, a través d'una història humana i ben explicada, aconseguix emocionar i reflexionar sobre la fragilitat bella i la grandesa de l'ésser humà. Aquest és el cas de *La delicadeza*.

La pel·lícula, dirigida per David Foenkinos i Stéphane Foenkinos, adapta la novel·la escrita pel primer d'aquests germans, i explica la història de la Nathalie (Audrey Tautou), una dona bonica a la qual no li manca res: l'amor del seu jove i ben plantat marit, l'amor dels seus pares i dels seus sogres, una salut excel·lent i una feina molt ben remunerada. També els amics de la Nathalie són persones rellevants, modernes, molt d'acord amb els temps i als quals també els somriu l'èxit. Valoren l'amistat i la bona vida i tot els somriu.

Aquesta alegria benestant es trenca el dia en què François, el marit de la Nathalie, perd la vida en un accident de

trànsit. Tot aquest benestar s'esquerda. La Nathalie té tot l'amor de la seva família i dels seus amics però res no li omple la vida. Com fugint d'ella mateixa, es refugia en la feina i es converteix en una professional exigent a la qual tothom respecta i en reconeix la vàlua.

En aquest moment, molts li donen consells: «Ja trobaràs algú», «Hi ha molts homes...» i, fins i tot, el seu cap, malgrat que està casat, la persegueix permanentment en un enamorament apassionat i adolescent. Però ella ho rebutja tot i tothom. Amb tot, un dia arriba un treballador a l'empresa (Markus), poc agraciat, emigrat de Su-

ècia, senzill, delicat i vestit pobrament, de qui la Nathalie es comença a sentir atreta. Aquest enamorament provoca la por de tots dos de la qual volen fugir, però que hauran d'afrontar. Davant del desconsort propi i el dels seus amics, el Markus i la Nathalie comencen un idil·li tan net i tendre que farà renèixer l'amor a la vida de la Nathalie.

La història està explicada amb una correcció excepcional. Aconseguix que la narració d'aquest enamorament impossible sigui cada vegada més creïble. La seva història d'amor es converteix en una profecia d'autenticitat en tots els que envolten la parella. El Markus escandalitza els amics de la Nathalie perquè és educat i bo. Tots xafardegen i el miren amb un menyspreu aparent però n'envegen la capacitat de tendresa i d'autenticitat. El cap intenta trencar aquest idil·li i li apuja el sou astronòmicament i el porta a la seva Suècia natal. La puresa d'aquest enamorament descol·loca tots els posicionaments falsos en els qui els envolten.

Quan l'amor entre tots dos es consolida, la Nathalie, en una recerca d'autenticitat extraordinària, porta Markus al cementiri on hi ha enterrat el seu marit, i després l'acompanya a casa de la seva àvia. Aquesta, amb senzillesa i desprovista de convencionalismes, acull amb una tendresa exquisida el Markus. Tots dos es vesteixen amb roba passada de moda i juguen a fet i amagar al jardí que ha estat el refugi de la intimitat de la Nathalie durant tota la seva vida.

Quan el cap pregunta al Markus

per què està enamorat de la Nathalie, aquest contesta: «Ella em permet treure la millor versió de mi mateix.» Vivim en una cultura que ha envoltat la idea de relació amorosa de passió, de sexe, d'infidelitat, d'èxit i d'aparença. Idees com ara respecte, tendresa, família, educació i fidelitat semblen avui passades de moda i, fins i tot, reaccionàries. *La delicadeza* posa en dubte aquesta concepció banal de l'amor.

Al film conviuen situacions emocionants, amb seqüències divertides i amb moments onírics en els quals els personatges pensen i imaginem en veu alta. Tot això fet amb contenció, sense buscar la llàgrima fàcil ni la rialla sonora. La banda sonora amb cançons d'Emile Simon és estupenda i està en sintonia amb una fotografia molt acurada en la qual prevalen tons càlids que transmeten aquesta idea de delicadesa.

Per descomptat que la feina actoral és molt bona. Audrey Tautou il·lumina la pantalla amb el seu rostre, tan bonic com expressiu, i el gairebé desconegut François Damiens transmet una bondat i una tendresa que conquisten l'espectador des que apareix en escena.

La delicadeza, sens dubte, és una comèdia magnífica. A més de proporcionar un entreteniment assegurat, es converteix en un elogi de la bondat i de l'autenticitat. És possible estimar quan vivim a contracorrent dels convencionalismes del món. En les relacions de parella necessitem la tendresa, la senzillesa, el respecte, la familiaritat. Cal, en definitiva, la delicadesa.

Josan Montull
Salesià

